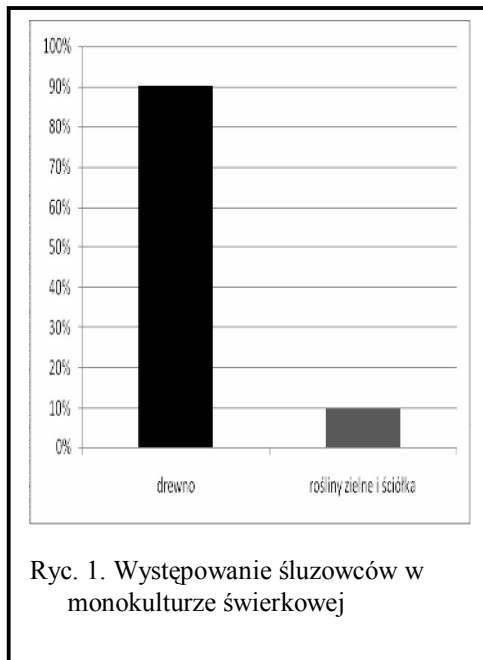

Śluzowce jako ksylobionty w warunkach naturalnego oraz gospodarczo użytkowanego lasu

Anna Bochynek, Anna Drozdowicz

Instytut Botaniki, Uniwersytet Jagielloński, ul. M. Kopernika 27, 31-501 Kraków
annabochynek@gmail.com, anna.drozdowicz@uj.edu.pl

Śluznia (plazmodium) – ruchliwe i heterotroficzne stadium oraz zarodnia (sporangium) – umożliwiająca powstanie zarodników, to zasadnicze fazy w skomplikowanym cyklu życiowym śluzowców (*Myxomycetes*, *Mycetozoa*). Organizmy te zasiedlają nagromadzone szczątki organiczne, a szczególnie drewno i korę martwych drzew. Podstawą opracowania różnorodności gatunkowej danego obszaru jest kolekcja okazów – zarodni poszczególnych gatunków, identyfikowanych na podstawie cech morfologicznych i anatomicznych sporangium. Większość dotychczasowych badań nad biotą śluzowców Polski przeprowadzono na terenach objętych ochroną – w rezerwach i w parkach narodowych. Natomiast znacznie rzadziej podejmowano obserwacje *Myxomycetes* w zbiorowiskach leśnych, podlegających silnej antropopresji. Dominującą grupą ekologiczną śluzowców w przebadanych kompleksach leśnych były ksylobionty.

W latach 2006 -2007 w Beskidzie Śląskim zrealizowano obserwacje śluzowców w lesie świerkowym, użytkowanym gospodarczo. Na powierzchni 30 ha monokultury świerkowej, zachowały się pniaki – pozostałości wycinki drzew, część kłody świerkowej oraz niewiele grubszych gałęzi. Szczątki okazałej, samotnej jodły, w postaci fragmentów pnia i kłody o średnicy 1 m, stanowiły najcenniejsze stanowisko. W opisanych warunkach stwierdzono występowanie 35 gatunków, wśród których także przeważały taksony preferujące martwe drewno, w różnym stopniu rozkładu. Śluzowce ujawniały się w niewielkich skupieniach zarodni. Bardziej liczne okazy kilku gatunków odnotowano na pozostałościach jodły, której resztki tworzyły największy rezerwuar pokarmowy na badanym terenie.

Pod względem jakościowym oraz ilościowym, biota śluzowców lasów użytkowanych gospodarczo jest znacznie mniej urozmaicona niż w drzewostanach objętych ochroną. Zjawisko to szczególnie zaznacza się w jednogatunkowych drzewostanach.

Nagromadzenie martwego drewna liściastego oraz iglastego w dnie lasu, zwłaszcza w postaci kłód, zapewnia dogodne warunki dla rozwoju wielu gatunków śluzowców – niezwyklej różnorodności biologicznej.